

Хубава, приятна миризма ни лъхна и ние не можахме да се стърпимъ. Впустнахме се жадно да си беремъ цвѣтя и да правимъ вѣнци и букети.

Слѣдъ малко продължихме своя пжтъ и навлѣзохме въ зелената и гжста гора. Избрахме си хубави полянки и насѣдохме около своя учителъ, да си почиваме и да слушаме неговия разказъ за хубоститѣ на природата, за ползата отъ птичитѣ и врѣдата отъ нѣкои насѣкоми и др. животни.

Въ това врѣме дойде при насъ другарчето ни Петръ и каза на учителя, че Миланъ Стоевъ билъ падналъ отъ едно дърво и легналъ на земята! Учителътъ ни бърже се затича и ние слѣдъ него.

Но какво да видимъ!

Миланъ Стоевъ, отъ нашето отдѣление, лежи на земята и едвамъ говори. Горѣ на дървото се више една птичка, а тамъ, между клонетѣ на дървото, въ едно птиче гнѣздо, се чуваха пискливитѣ гласове на малки птиченца.

Едно отъ другарчетата ни разправи за станалата случка.

Миланъ Стоевъ се показилъ на дървото да взема малкитѣ птиченца отъ гнѣздото имъ. Въ това врѣме дошла майката — птичка и го клѣвнала по челото на нѣколко пжти. Миланъ се много уплашилъ и падналъ на земята.

Наистина, челото му бѣше надуто, колкото единъ орѣхъ.

Учителътъ ни го прѣвърза съ мокра кърпа и той стана отъ мѣстото, дѣто лежеше.

Тази случка накара учителътъ да повтори казаното още веднажъ: да не разваляме гнѣздата на птиченцата и да не посѣгаме на тѣхнитѣ пиленца, защото отъ тѣхъ ние имаме полза, а не врѣда.

Слѣдъ три и половина часа игра и веселби, ние се отправихме пакъ за у дома. Накичени съ цвѣтя и вѣнци, ние пристигнахме съ пѣсни до училището.

Учителътъ ни напомни, че за да сме доволни отъ разходката, трѣбва да не забравяме своитѣ уроци, Само добрия и трудолюбивъ ученикъ може да бжде винаги веселъ и доволенъ.

Ние се завърнахме дома си, но дълго врѣме не забравихме за случката съ Милана. И до сега още имаме приятни възпоминания за тази първа *майска разходка*.

Майско цѣпте.